

1.

Časopis pro příznivce asistenčních psů

Helppsíík -1/07

Občanské sdružení Helppes – Centrum výcviku psů pro postižené o.s. Vám přináší první letošní číslo časopisu Helppsíík, abyste se dozvěděli o tom, jak vnímají dění v Helppes naši klienti a spolupracovníci. Měl by to být časopis pro pobavení a občas i pro poučení. Své články a postřehy zasílejte na adresu kacka@helppes.cz a do předmětu zprávy uveďte „ Helppsíík“.

Mezinárodní konference Assistance Dogs Europe aneb tři ženy v autě a bez psa

Je 26.10.2006 , přesněji řečeno čtyři hodiny odpoledne a my se chystáme vydat v šanc svým osudům. Jedeme reprezentovat naši organizaci a porovnávat dosažené výsledky s cvičiteli z různých zemí. Jak se říká, jiná země - jiný mrav a tak si myslím, že toto setkání by mohlo být více než plodné. Má to ovšem jeden háček , nebo spíše hák. Jedeme totiž tři ženy samy a do Švédska.

2.

To co se mi zprvu zdálo jako dobrodružné, se mi teď jeví jako naprosto bláznivé a nebezpečné. Ale co, jsme přece holky a ničeho se nebojíme (tuto větu jsme si při cestě říkaly asi milionkrát) a tak naposledy máváme a vyrážíme směrem na polský přístav Swinoujscie. Plán byl tedy jasný, ale kdo mohl tušit, že se nám na cestu po Polsku bude hodit také mapa. Tuto skutečnost jsme si ale uvědomily, až když jsme přejely přes Harrachov a už nerozuměly nápisům. Naštěstí žijeme ve světě moderní techniky a tak nás známí a kamarádi navedli až do přístavu.

Musím se přiznat, že pro mě byla cesta trajektem naprostá novinka a tak jsem se hrozně moc těšila, až konečně vyplujeme. Já budu sedět s kávou na palubě a budu se kochat otevřeným mořem, které bude naše Polonia pročešávat po vzoru majestátního Titaniku. Když jsme se tedy konečně dostaly na loď, Petra bravurně zaparkovala a my si daly věci do kajuty, hned jsem pospíchala prohlédnout si palubu. Tato neuvěřitelně obrovská loď skrývala ve svých útrobách veškerý luxus a pozlátko noblesní společnosti, i když se jí přepravovali obyčejní lidé. Daly jsme si tedy kávu, prohlédly si palubu, udělaly pár fotek (toho, že jsme na palubě jediné, protože foukal tak silný vítr, že nám málem odnesl foťáky, jsme si nevšimaly) a najedly se v restauraci. Byly jsme ovšem již tak unavené, že jsme si šly po čase lehnout a v ten moment to přišlo. Usnuly jsme asi na pět minut a na moři se rozpoutala bouře, že i naše zprvu bytelná loď byla jak lodička z papíru. Řeknu Vám, že už nikdy, NIKDY nepojedu trajektem!

Když jsme dorazily do švédského Ystadu a já ucítila zem, která se nehoupala, byla jsem absolutně šťastná. Ukázalo se ovšem, že nejen, že jsme zapoměly mapu Polska, ale my jsme neměly ani mapu Malmö, kde jsme byly ubytované. Řekly jsme si tedy, že prostě pojedeme rovně. Osud se nad námi (zřejmě kvůli tomu trajektu) smiloval a my jsme náš Radisson S.A.S. našly bez potíží.

Hotel byl dokonalost sama, ale ještě milejší byli všichni ti kolegové „pejskaři“. Byli zde zástupci z Finska, Polska, Rumunska, Švédska, Anglie, Španělska, Německa, Belgie, Itálie a jiných zemí. Rovněž připravenost přednášek byla bezkonkurenční – některé byly z oblasti péče o klienty a rozvíjení soc. služeb, chování psů, jejich přijetí veřejností , jiné o technikách výcviku, pomůckách pro jeho usnadnění či o problémech v rozdílu mezi asistenčními a vodicími psy. Hned první co bylo zvláštní a trošičku překvapivé byla obálka, kterou dostal každý z účastníků konference. V ní pak bylo třeba moje jméno a jméno člověka z nějaké jiné organizace. Bylo opravdu groteskní, když jsem se se svou, ještě poněkud zamrzlou angličtinou snažila probojovat k neznámé Reetě Miklonen z Finska či Monique Van de Velde z Belgie.

3.

Když jsme se ale všichni našli, začali jsme v daných skupinkách představovat své organizace, jejich pracovníky a pracovní náplň a diskutovali jsme o tom, jak probíhá výcvik v jednotlivých organizacích a zemích, což nakonec vyústilo ve velmi přínosnou a inspirativní aktivitu.

Velmi mě potěšilo, že společný zájem dokáže svést lidi dohromady a překonat i jazykovou bariéru. Bylo úžasné, s kolika lidmi z celého světa jsme se kamarádily a já poprvé doopravdy ocenila fakt, že jsem se celý dosavadní život věnovala jazykům. Klárka pak „válela anglicky jako když bičem mrská“, takže jsme se rozhodně neschovávaly a nestyděly, ale naopak živě diskutovaly a navázaly tak spolupráci s ostatními účastníky. Kolega ze Španělska nám říkal, že jsme jako stále se usmívající sluníčka a musím říct, když jsem si Tea představila v jeho národním kroji, pak se mi úsměv roztáhl ještě víc.

Moc se mi také líbilo, že mezi účastníky a přednášejícími byli i lidé zdravotně postižení či přímo dvojice majitel a jeho pes. Nešlo tedy o prosté teoretizování, ale například k zajímavému problému vstupu asistenčních psů pro vozičkáře do veřejných míst se vyjadřovali i lidé, které tento problém konkrétně zatěžuje. Na toto téma měla přednášku i vozičkářka Wendy Morrell z Británie, která uvedla přímo příklad, kdy u parku Diana Princes of Wales Memorial Fountain byla cedule, která značila zákaz psů. Všechny psů. Wendy se však aktivně zapojila v řešení tohoto problému a docílila umístění nové cedule. Cedule, kde je mimo zákazu kol a jiného také symbol, označující povolení vstupu asistenčních a vodících psů do parku.

Nádherným zpestřením pak byla delikatesní večeře ve 26 patře výškové budovy Oversten či monstrózní snídaně v podobě, jak jinak než švédských, obložených stolů.

Bylo nám velmi líto, že konference po třech dnech skončila a přiznávám, že také nám bylo velmi špatně při představě trajektu. Loučení bylo dojemné a doufám, že ještě někdy dostanu příležitost se podobné konference zúčastnit.

Naposledy jsme si tedy prohlédly překrásné Malmö, nakoupily dárky a už rychle spěchaly do přístavu. Nalodění proběhlo v klidu a tentokrát i cesta, jelikož by nás neprobudilo, ani kdybychom se potápěli. Svůj názor na trajekty ale rozhodně nezměním. Cesta pak byla docela rychlá a přejezd přes hranice uklidňující. Už teď však vím, že na tuto cestu, na náš hotel, na tu spoustu kamarádů a nových poznatků a ano i na děs v očích pána u pasové kontroly, když zjistil, že do Švédska opravdu jedou jenom slečna Kristýna, paní Klára a slečna Petra (jak nám důvěrně říkal) nikdy, nikdy nezapomenu a doufám, že se mi zase někdy podaří navštívit tuto konferenci.

Kristýna Machová

4.

Co nás čeká v roce 2007 – výběr nejdůležitějších akcí

(případné změny budou uveřejněny na www.helppes.cz)

Mistrovství ČR ve výkonu vodičích psů:	23.6.2007
Rekondiční pobyt v Doksech:	18.8. až 25.8.2007 – I.turnus 26.8. až 2.9.2007 – II.turnus
Super den v Helppes	září 2007
Memoriál Ing.Petra Šabase	říjen 2007
Mikulášská besídka pro všechny hodné pejsky:	prosinec 2007

I. VÝROČÍ SPOLU

BELLA - Galina Lovec z Dračina a PETRA ZELENKOVÁ

Dnes už je to rok, co tu se mnou bydlíš. Tam, kde nesmíš být, tam ani já nechci jít.

Chci být s Tebou jen, ať je noc a nebo den.

Na jaře a nebo v zimě, máš balonek, říkáš si, chyt' mě!

Když Tě honím, šťastně ocasem máváš, ráda se mazlíš, se mnou si hráváš.

Mou náladu rozeznáš, smích raději než pláč, máš.

Do školy stejně jak já, nechceš jít, doma na pelišku chceš sladce snít.

Auta i sloupy obcházíme, do lidí občas narazíme.

Na Helppsi akce s Tebou ráda chodím, účasti v soutěžích se s Tebou nebojím.

Večer v parku sem tam, lítáš, zda stále jdu, se z lesa díváš.

S pejsky se tam vyběháš, na cestu se nedíváš, naprosto se při hře udoláš.

Doma slupneš granule a šup do své postele.

Věrná pomocnice a kamarádka Belluško jseš, ráda mi vždy pomůžeš.

Letos je to rok, co tu se mnou bydlíš, ráda Tě mám, i když mě zazlobíš.

Když mě neposlechněš, Ty moc dobře víš, co dělat nesmíš.

I když mě: „FUJ!“ slyšíš, vše co najdeš ihned zbaštíš.

Když Tě trestám, tak se mračíš. chvíli uražená jseš, pro pamlskek však přiběhneš.

Jak na Tebe, od Míši vím, milým-veselým tónem nic nezkazím.

Odměny mám stále po ruce, nosím je totiž ve své ledvince.

Za dobrou práci Tě odměním, slovem i rukou Tě pohladím.

Pochvalu máš ráda moc, potěší Tě, když ode mě slyšíš: „Belluško, dobrou noc!“

Jako včera mi to připadá, kdy jsi se u nás zabydlela.

Ale on už je to rok, uteklo to, byl to skok.

Petra Zelenková 19 let

5.

Veselé poznatky z veterinární praxe

"Alík vlastně není nemocný...jenom mi sežral mobil s vibračním zvoněním!"

6.

7.
MIKULÁŠSKÁ PRO HODNÉ PEJSKY
2.12.2006

Mikulášská se v Helppesu po roce konala, naštěstí jsem právě nestonala.
S Bellou a mamkou jsem se dostavila, čtyř soutěží z pěti jsem se zúčastnila.
Mikulášovi, čertovi i andělovi Bella skok vysoký předvedla, čímž se dobře uvedla.
Čerta se vůbec nebála, k nosu mu zvědavě čuchala.

DISCIPLÍNY:

1.
Bella, aportovat buřt za úkol měla,
ani pohnout se s ním neobtěžovala.
Tam, kde přistál zblajzla ho
a jistě by si dala ještě jednoho.
Naštěstí nebyla sama,
kdo při aportu neposlechl pána.
2.
V této soutěži chytit piškot měla,
málo jsem jí ho však hodila.
Míša, chudáka Bellušku držela,
že k letícímu piškotu se ani natáhnout nemohla.
3.
V soutěži o nejlepší psí vrtuli,
jsme letos také neuspěly.
Rozvrtět Belly ocas jsem se snažila,
spolupráce se u ní neobjevila.
Jo, vrtěla, ale malou chvíli,
byla líná, chtělo to píli.
Možná to byla chyba má,
motivace byla malá.
4.
Tato soutěž sportem spíš byla,
duši jsem při ní málem vypustila.
Čertův běh byl vážně psycho,
brzdilo mě jen mé břicho.
I tak jsem rychle běžela,
rychlou chůzí jsem jít nechtěla.
K maketám se běželo, Tam nás zadání úkolu čekalo.

8.
 - a) První maketu jsem oběhla,
Míša mě otázkou doběhla.
Kolik má zdravý pes zubů?
Měla jsem říct: „Plnou hubu.“
Doslova jsem to střelila:
„Nevím, Míšo, třicetdva?“
 - b) Druhá maketa těžká byla,
překážku Belle do cesty postavila.
nejdřív chvíli váhala,
vzápětí se přes ní velkým skokem dostala.
 - c) Následující úkol Belluška bravurně zdolala
s tunelem se totiž už v Doksech setkala.
Na povel: „Skrz,“ vyběhla
a ve vteřině ho proběhla.
 - d) U této makety Katka Studená byla,
úkol mi výborně vysvětlila.
Na tyčích postavenou maketu psa jsem tenisákem shodit měla.
Katka za ním stála a na mě mluvila.
Navigace to super byla,
psa, ale i Katku jsem trefila.
e) A poslední maketa?
Tam jsem měla kreslit psa,
na vodítku držet Bellu,
vypadalo to, že se s ní peru.
Čert jí hodně rozdováděl
a psí kusy s ní prováděl.
Vodítkem mi škubala, já se ale rozhodit nedala.
Psa do bloku ve stoje jsem nakreslila,
všechny jsem svou kresbou překvapila.
Čertův běh výborný byl, úžasné se nám zdařil.
Jen stanovišť mělo být víc, nebránilo tomu přece nic.
5.
Následující soutěž jsem neabsolvovala,
překážky na trase jsem neznala,
agility, bych zkrátka nevládala.
Všechno výborné soutěže byly, jenom jsme moc neuspěly.

9.

Nám to ale nevadí, příště se to určitě podaří.
Super traséra do čtvrté disciplíny jsem si vybrala,
od Míši povolení k půjčení jejího manžela jsem dostala.
Už čtyři členy rodiny Pračinových znám,
Milana, Patrika, Míšu, Berušku
a toho pátého, asi nikdy nepoznám.
Tato sobota prima byla, nejen já, se skvěle bavila.
Ačkoliv všem byla zima, byla sranda, bylo to prima.

Petra Zelenková 19 let

Můj život asistenčního psa

Světlo světa jsem spatřila na severní Moravě. Jsem rotweilerka a po mamince se jmenuju Deizy. Paniččin kamarád mě koupil jako předčasné vánoční dárek. Moje panička Jana má nemocné srdíčko a musí každý den brát spoustu léků. Často se stávalo, že ji odvezla sanitka. To já už poznám, kdy to zase přijde, protože mi to její srdíčko pošeptá. Protože se o paničku bojím, začnu do ní strkat a někdy musím i štěkat, aby si všimla, že si to zase děje. Nejdřív mi vůbec nerozuměla, co jí chci říct, ale pak se to naučila a ví, že se nevymýšlím a vezme si svůj lék, trochu si odpočine a je to zase dobré. Když jsem trochu povyrostla, panička mě přihlásila do psí školy pro asistenční psy. Je to tady u nás pod kopcem. Nejdřív se mi do toho moc nechťelo, protože jsem chtěla být pořád jen s paničkou a ne s těmi cizími lidmi, které jsem musela poslouchat. Říkala jsem si, že toho umím dost, že stačí, že mi psí Pánbůh nadělil schopnost naslouchat nemocnému srdci mé paničky. Trošku jsem se mýlila, protože dneska toho umím mnohem víc a také jsem si oblíbila svoje trenéry z Helppesu. Jsou teda přísní, ale na druhou stranu jsou spravedliví a umí mě moc hezky pochválit, když se snažím. Dřív mě vůbec nenapadlo, že můžu své paní pomáhat i jinak. Teď jí umím přinést její léky ze skříňky, umím jí pomoci se svlékáním, když je jí zle, odvedu jí k posteli nebo ke křeslu, donesu jí deku, aby jí nebyla zima, podám mobil, aby mohla zavolat Lojzika (to je náš páníček) nebo doktora a hlavně jí už vůbec nezlobím, protože se umím chovat jako dobře vychovaná psí slečna. A teď už jsem čerstvá maturantka a mám právo nosit psí dečku z nápisem ASISTENT KARDIAKA a musím se vám ještě pochlubit jednou věcí. Na slavnosti Super den v Helppesu 2006 mě slavnostně představil a předal pan ředitel pražské ZOO Petr Fejk - můj patron. Mám doma jeho fotku, kde jsme všichni tři - on, já a panička. Když je čas, jdeme se podívat na zvířátka k němu do ZOO, protože jsme od něj dostali volnou vstupenku. Při té slávě na mě všichni koukali a záviděli mi a panička skoro brečela radostí, až jsem měla strach, že to její srdíčko začne zase zlobit.

10

Paničku doprovázím úplně všude i do nemocnice. Jednou jsem vystrašila paní doktorku. Bylo to asi takhle. Panička šla vyšetření a já jsem ležela jako vždycky v kabince. Paní doktorka jí vyšetřovala, ale její srdíčko mi začalo šeptat, že to s ním zas není dobré. Chvilku jsem počkala a říkala jsem si, že bych to mohla nechat pro tentokrát na paní doktorce, ale když lidem všechno tak dlouho trvá, řekla jsem si, že je to zase na mně. Vstala jsem a přišla potichu až k paničce. „Haf, haf – už zase“ povídám. Jenže najednou to vypadalo, že zkolabuje i paní doktorka. Zbledla jako stěna. Ještě že jí to panička rychle vysvětlila. Připojila tedy paničku na přístroj, který dokáže poznat to, co já. A co myslíte, že ukázal: měla jsem pravdu. Paní doktorka řekla, že kdyby to neviděla, tak by tomu nevěřila a že jsem moc šikovná pomocnice. Panička o mě říká, že jsem její zlato a já si zas myslím, že to nejkrásnější, co může psa v životě potkat je, že ho někdo potřebuje a že ho má opravdu rád.

Deizy

11.
Maxíci

12.
Pro zasmání

Zvoní telefon. Zvedne ho pes a povídá:

„Haf!“

„Haló?“

„Haf!“

„Nerozumím.“

„Haf!“

„Jakže, prosím?“

„H jako Hugo, A jako Adam, F jako František: Haf!“

Do bordelu vejde chlap, na obojku velkou skvrnitou dogu. Vyhledá madam.

„Chci tu nejvychrtlejší dívku.“

„Ale pane, máme tady mnoho krásných dívek!“

„Ne, chci tu nejvychrtlejší.“

„Dobře, počkejte na pokoji.“

Po chvíli přivede madam neuvěřitelně vychrtlou dívku. Chlápek jí říká:

„Mohla by ses svléknout a postavit na všechny čtyři?“

„A mohla by ses taky prohnout v pase a vystrčit zadek?“

Dívka tak učiní a čeká, co ten chlap hodlá dělat. Chlap chytne psa, nakloní se k němu a zařve mu do ucha:

„Tak se podívej, takhle budeš vypadat, když nebudeš žrát!“

Dva psi si povídali:

„Tak co, jak ta ekonomická reforma ovlivnila tvoji životní úroveň?“

„Ani se neptej, nestojí to za nic. Zkrátili mi řetěz.“

„To není tak zlé, aspoň nemusíš tolik běhat okolo, ne?“

„No to jo, ale žrádlo nechali tam, kde bylo předtím.“

SLEDUJTE POZORNĚ WEBOVÉ STRÁNKY www.helppes.cz, PROTOŽE NA NICH UŽ BRZY NAJDETE POZVÁNKU NA MISTROVSTVÍ ČR VE VÝKONNU VODÍCÍCH PSŮ A MY SE NA VÁS VŠECHNY UŽ TEĎ MOC TĚŠÍME

VÁŠ TÝM HELPPES

